

3. — ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΗ

Νάτανε ημέρα βροχερή κ' ή νύχτα ποντισμένη
 όντας έβάνα τή βουλή στή Ρούμελη νά πάνε,
 έκάψαν χώρες και χωριά, χώρες και βιλαέτια,
 έκάψαν τήν Παραμυθιά, του Μαύρο Μαργαρίτι.
 Οί 'Αρβανίτες τδμαθαν πώς έρχονται Μανιάτες
 έπήγαν και τους έκλεισαν στο έρημο Φανάρι,
 Τρεις μέρες κάνου πόλεμο με διχοστά μιντάτι,
 μά σώσαν τον τιμπεανέ, κ' έσωσαν τήν μπαρούτη
 και τά σπαθιά τραβήξαν, τους Τούρκους κυνηγάνε.
 Τρεις ώρες τους έπήγανε πίσω μέσα στον κάμφο
 και πίσω Μαύρος γύρισε νά πάγη στο ταμπούρι.
 Πικρό καρτέρι του είχανε τρεις Τούρκοι μες στα βουρλα
 μιá μπαταριά του ρίξαν, πικρή φαρμακεμένη
 ψιλή φωνίτσα έβαλε και βαριαναστενάζει·
 — Που νάβρω γώ γραμματικό νάναι παραπονιάρης,
 νά φτιάση μιá πικρή γραφή σε τρεις μεριές καημένη
 νά στείλω μες τη Τσίμοβα στους Μαυρομιχαλιάνους,
 νά πη και του Πετρόμπεη, όλων των έδικων μου
 νά κυνηγήση τήν Τουρκιά, τó γένος νά γλυτώσουν.
 Έμένα με σκοτώσανε στο έρημο Φανάρι
 όπ' είστε φίλοι κλάψετε κι όπ' είστε έχθροί χαρήτε
 τον Κυριακούλη σκότωσαν, τ' άξιο τó παληκάρι,
 πδδενε τó μουστάκι του πισ' από τó κεφάλι,
 δέν ματαφάνη πουθενά τέτοιο παληκάρι.

4. — ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΗΛΙΑ

Σ' ούλο τον κόσμο ξαστεριά, σ' ούλο τον κόσμο ήλιος,
 στη βουλιασμένη Κάρυστο πολύ 'ναι βουρκομένο,
 πό κίνησε κι ό Μπειζαδές στην Έγριπο νά πάγη,
 Μά πήγε κι αποκλείστηκε στην Κάρυστο στο Μύλο
 Λεπνώτης τον έγέλασε τουκάμε άπιστία.
 — 'Ηλία μου πολέμησε σαν παλληκάρι όπού 'σαι.

Έπιάσανε τον πόλεμο άφτην αύγη ως τó γιόμα
 μά 'σωσε τον τιμπεανέ, μά 'σωσε τή μπαρούτη.
 'Ο Λίας βγάνει τó σπαθί κ' έπεσε μες τ' άσκέρι,
 δέκα περιάνους έκοψε και τρεις μπουλουκμπασιάδες,
 μιá μπαταριά τον ρίξαν, τó κόψανε τó χέρι.
 Ψιλή φωνίτσα έβαλε και βαριαναστενάζει·
 — Δέν είν' πουλι πετούμενο νά τρέχη στον άέρα
 νά πά νά πη του μπάρμπα μου, του δόλιου μου πατέρα
 μιντάτι νά μου στείλουνε μιá 'κοσαριά νομάτους,
 ίσως και με γλυτώσουνε άπ' των Τουρκων τά χέρια.
 Του πήραν τó κεφάλι του στην Κάρυστο τó πάνε,
 όσ' είστε φίλοι κλάψετε κι όσ' είστ' έχθροί χαρήτε,
 κλάψε κι έου Πετρόμπεη για τέτοιο παληκάρι.
 Τον κλαίνε χώρες και χωριά, όλ' οί καπεταναίοι,
 τον κλαίν τά παληκάρια του κι ό δόλιος του πατέρας.

5 — ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΙΑΜΗΛΜΠΕΗ

Θέλτε νάκουστε κλάύματα, δάκρυα και μυρολόγια,
 περάστε άπ' τήν 'Αναπνογιά κι' από τó Πεντασκούφι,
 εκεί νάκουστε κλάύματα, τούρκικα μυρολόγια
 πώς κλαίν για τον Κιαμήλπεη που όριζε τήν Κόρθο.
 Κλαίνε τά χάνια γι' άλλογα και τά τσαμιά για Τούρκους
 στη μαύρη τήν Τριπολιτσα τους έχουνε κλεισμένους,
 και πώς έγελαστήκανε και άφήκαν τά χαρέμια.
 Κιαμήλμπεης τους φώναξε, Κιαμήλμπεης τους λέγει·
 — Δέν είν' κανένας πουθενά νά πά στη μαύρη Κόρθο,
 νά πά νά πη τής μπέγαινας, νά πη και των παιδιων μου
 ποτέ τους μη με καρτερούν και μη μ' άπαντυχαίνουν·
 έδω που έκλεισθήκαμε όλοι θε νά χαθοιμε.
 Έσκουξανε και φώναζαν, για τον Κιαμήλ έφέντη,
 τ' είν' τó κακό που γίνεται τó φεινδó τó χρόνο,
 που σκώθηκεν ή κλεφτουριά κι έκλείσανε τά Κάστρα,
 χαλάσανε τά σπίτια μας και δέν γυρεύουν άσπρα.